

[Herluf Rasmussen.]

hvad angår transport af våben, blev konfirmeret, således at de kom til at gælde for hele landet. Ifølge disse bestemmelser må unge mennesker under 18 år ikke medføre salonbøsser, luftbøsser, pistoler o. lign. på gader og veje, der er åbne for almindelig færdsel, medmindre de pågældende våben er forsvarligt emballeret eller på anden måde bragt ude af stand til at fungere. Hvad angår det sidste, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det også kan få uheldige konsekvenser, idet man f. eks. kan komme ud for, at der laves specielle tekniske ting til salonbøsser, der gør, at de i løbet af meget kort tid kan blive skudklare, men i det øjeblik de pågældende bliver antastet af politiet, er de i stand til at bevise, at våbnet ikke er skudklart, idet de kan have denne tekniske anordning måske i en lomme eller i en pung. Men tanken er som sagt fulgt op af den højtærede justitsminister i dette forslag.

Jeg kan ikke dy mig for at gøre en bemærkning til nogle ord i bemærkningerne til lovforslaget. Det anføres her bl. a., at bestemmelsen om, at de nævnte våben ikke må bæres af personer under 18 år, til dels er på linje med regler, der allerede er optaget i politibekendtgørelsen af 15. august 1952. Vil det sige, at lovens regler for at få deres fulde virkning nødvendigvis bør følges op af politivedtægtsbestemmelser? Så kunne man passende ved denne lejlighed spørge, om det arbejde er forberedt, således at man allerede ved lovens ikrafttræden, som er foreslået til den 1. juni, er i stand til på en politimæssig forsvarlig måde på grundlag af politivedtægten at sætte ind med de præventive forholdsregler.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning til lovforslagets § 2, som har relation til det, jeg allerede har nævnt. Det siges nemlig her i bemærkningerne:

„Allerede af administrative grunde synes det påkrævet at undlade at bringe den foreslåede udvidelse af forbuddet mod at besidde våben i anvendelse over for de personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de pågældende våben. Denne begrænsning af de foreslåede regler er næppe betænkelig, når besidderen ikke uden tilladelse må bære de pågældende våben eller købe ammunition dertil.“

Jeg vil mene, at hvis loven ikke udstrækkes til også at gælde dem, der stadig væk er i besiddelse af sådanne våben, vil der ikke være spor til hinder for, at vådeskudsulykker stadig kan finde sted, idet de fleste vådeskudsulykker og det meste hærværk er afstedkommet på den måde, at man fra et privat område har skudt ud over offentlig gade, vej eller plads, og dér har der ikke været nogen mulighed for politiet til at sætte kontrolforanstaltninger ind. Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen talte om, at politiet ikke har haft mulighed for at gribe ind tidligere, men politiet har ret og pligt til at gribe ind, når der er tale om hærværk, uanset om det er forvoldt med skydevåben, eller hvad det er.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne vende tilbage til noget, som ligger mig stærkt på sinde, og som jeg også har på fornemmelsen, at den højtærede justitsminister tænker lidt på, og det er: når man nu laver alle disse love, der indeholder restriktioner, må man formentlig gå ud fra, at disse love skal overholdes. Hvem skal påse det? Det skal politiet, men har man så også sørget for, at der er personale nok? Det har jeg spurgt om tidligere. Jeg vil bede den højtærede formand om tilladelse til at citere uddrag fra en artikel, som har stået i det sidste nummer af Politibladet for 23. februar 1963. Der står her:

„Det er med udstrakt anvendelse af de berømte Tordenskjolds soldater og med en arbejdstid, der ligger over den, der er gældende overalt på det øvrige arbejdsmarked, men det går, skal vi sige nogenlunde godt — men afgjort heller ikke mere. Den tid, hvor en politimand havde tildelt et fast patruljedistrikt, som han var på hat med, og som han havde et vist politimæssigt „ansvar“ for, har hørt til historien i mange år. Den personlige og værdifulde kontakt mellem politimanden og borgeren er afløst af en kølig og forretningsmæssig behandling — til stor skade for begge parter. Men det kan i dag ikke være anderledes.“

Årsagen til denne tingenes tilstand er den simple, at politiet gennem mange år på den skammeligste måde er blevet svigtet ganske konstant og konsekvent af de politiske og bevilgende myndigheder —